

IOANNIS FABRICII MONTA- NI POEMATA.

Sylvarum liber vnus.

De consulibus Tigurinis lib. primus.

De Vwilhelmo Thellio Elegia.

CVM EPITHALAMIO IO-
annis Alti Francobergensis.

TIGVRI APVD GESNEROS
fratres.

Nos Deus & nostri nos coniungere parentes:

Ipsè tuus semper, tu mea semper eris.

Dum loquitur, collumq; tenet complexus eburnum,

Solariq; cupit, blandaq; verba refert.

Hymen utrunq; simul lectum componit in unum

Et facit officij debita iura sui,

Nunc tu quæ teneris Erato mihi semper ab annis

Dictasti faciles officiosa modos:

Sacra potes rursus Parnasi visere templa,

Et meriti grates semper habere tui.

Quæ decuit cecini, valeant qui plura requirunt,

Quod super est sine me perficietur opus.

F I N I S.

IOANNES FABRICIUS CONRADO

Pellicano viro clarissimo

S. D.

Superioribus annis (uir clarissime) cū tu ualitudinis gratia, thermas aliquandiu concessisses. ciuesq; nostri, munusculis suis, certatim tibi gratificarentur: cum quod ea gentis nostræ ingenta quædam est liberalitas, tū quod singulari obferuantia te colunt omnes: Ego quoq; humanitatē tuā, carmine hoc meo de Vuilhelmo Thellio, ceu xeniolo quodam demereri cogitabam. Nuper aut cum mea relegerem, officij mei nonnihil me suppudebat. Videbam enim tam tenue carmen, à te uiro honorato, & optime de me merito, uix æquo animo legi potuisse. Quia tamen munera ipsa non
semper

71 *EPISTOLA NVNCVPATORIA*

semper magnitudine & pretio, sed interdum etiam uoluntate ueniunt æstimanda, hanc elegiã quoq; cum cæteris meis carminibus excudendam dedi. Insolens omnino est, & admiranda Heluetiæ libertatis assertio: peruulgata tamen & omnibus domesticis historijs satis testata. Lector ergo in ipsam rem potius, quàm uerba introspeciat. Ego summã rei ut cunque adumbraui. Volui autem adolescentes ingeniosos excitare: siue affines meos Collinos, siue alios meos discipulos, quibus ætas, ocium, præceptores, omnia abunde præsto sunt. Mihi puero multa fuere negata: Altero tamen anno postquã aliquid tẽporis hisce studijs tribuere cœpi hãc elegiã quoq; de Vuilhelmo Thellio conscripsi, cũ in sudore & puluere scholastico uersarer. Minime ergo mirũ est, si nec mihi, nec alijs satis facio. Carminis autem genus eiusmodi fuit, quod immutare nolui. Tunc enim leuioribus numeris addictus, sola facilitate delectabar, à qua consuetudine cum nonnihil interea deflexerim, aut integrum carmen retextendum fuisset, aut omnino intactũ relinquendũ. Sed si, quæ apud nos ingeniorum est ubertas, qui doctõrum adolescentum proventus, in hanc etiã curã nonnulli incumberent, & Heluetiæ, inprimis autem patriæ labores scribendos susciperent, hãc etiam gens suos Fabios, Curios, Fabricios, Scæuolas, Cocles, & Scipiones esset habitura. Nunc si tu (reuerende pater) laborem meum fauore tuo adiuueris, multorum animos non mediocriter incendes: conatus uerò meos maiorem in modum promouebis. Vale uir clarissime, & quod adhuc facis amare me perge. Tiguri ex musæo nostro calendis Martij anno à Christo nato

M. D. LVI.

DE VVILHELMO THELLIO ELEGIA.

Heluetia celebris pietate Rodolphus alumnus
 Principis Habsburga nomen ab arce tulit.
 Cuius in accliuu sita vertice saxa vetusta,
 Despiciunt ripas Ara propinque tuas
 Imperij postquam sed Casar adeptus habenas
 Ex humili meruit scepra tenere loco:
 Haud illum puduit manifesto teste fateri.
 Deberi meritis vrbs Tigurina tuis.
 Vindice qua toties pepulisset finibus hostes,
 Ipse quibus impar Marte futurus erat.
 Cuius & auspitjs duxisset & ere cohortes,
 Cum caperet regni tradita scepra noui.
 Hinc te diuitijs, amplis & honoribus auxit,
 Militiaq; tibi splendida signa dedit.
 Insuper Heluetios alios sibi sedere iunxit,
 Martia quos acres norat ad arma viros.
 Quorum sepe fidem laudauit, & ardua facta,
 Aspera cum ferro res peragenda fuit.
 Casar at hinc postquam superas concessit ad oras,
 Perdidit antiquum gratia prima locum.
 Heluetiaq; diu gens libera, vindice nullo,
 Pertulit iniustos fraude subacta viros.
 Iussa tributa quibus, & vectigalia soluit,
 Et largas dempto sine pependit opes.
 Corpora quin dominis obnoxia facta tyrannis

Pondere

Pondere seruitij succubère graui.
 Iamq̄, aliquis solito subigens boue rura colonus
 Occidit, & proprio sanguine tinxit humum.
 Sæpe latrocinijs, & iniqui præsidis astu,
 Cives in medijs occubère vijs.
 Ex stabulis armenta rapi, sua tecta cremari
 Fleuit, & ereptos rustica turba lares,
 Vtq̄, maritorum pollutos cæde penates,
 Vt taceam scædi crimen adulterij.
 Inuitis quoties vis est illata puellis?
 Et matris frustra virgo vocauit opem?
 Hic fuit Heluetiæ status: hæc quibus aspera visa
 Forma, quibus cordi iusq̄, piusq̄, fuit.
 Supplicium vel morte luunt, vel carcere pendunt,
 Sunt quibus exily pœna parata fuit.
 Sed cum pressa malis virtus humana fatiscit,
 Auxilio præsens tunc solet esse Deus.
 Impia Grisleri fugiunt quem facta tyranni,
 (Nam fuit Heluetij præses & ipse soli)
 Arboris à viridi suspensum fronde galerum
 A populo voluit prætereunte coli.
 Iamq̄, frequens illum vulgus, formidine pœnae,
 Fama refert flexo præterysse genu.
 THELLIVS vna Deo debetur gloria dixit:
 Pileus arcendis imbribus aptus erit.
 Intumuit præses, totusq̄, in imagine pœnae,
 Perfidia pretium filius (inquit) erit.
 Dixerat: expediunt famuli mox iussa tyranni.

Proh scelus insanum non timuere nephas.
 Ducitur hinc teneris vincetus post terga lacertis
 Filius, & patrios sistitur ante pedes.
 Praeses ait toto memorabile nomen in orbe
 Arte sagittandi nuper adeptus habes,
 Nig. puto gestas ferientes cuncta sagittas,
 Figis & in iusso qualibet arte loco.
 Si quid habent igitur vulgi praemia veri,
 Et potes: Eia age, nunc experiare licet.
 Natus ab aduersi sistetur robore trunci,
 (Non procul in molli gramine truncus erat)
 Eius & in capitis ponetur vertice pomum.
 Quod feries telis ingeniose tuis.
 Thellius imperio stupuit non secius isto,
 Quam si membra sibi diripienda forent.
 Nec mirum: sceleris mentem perstrinxit imago,
 Omnis & in nato cura paterna stetit.
 Quid faceret? rigidum tentat mollire Tyrannum
 Paucaq; pro nato uerba rogantis ait.
 Praeses ait contra, sic sic dabis improbe pœnas,
 Discet ab exemplo cætera turba tuo.
 Nec mora, frondenti signatur limite meta,
 Est & uterq; suum iussus adire locum.
 Digressurus erat, paruo prius oscula nato
 Dat pater, & lachrimis immaduère genæ.
 Scena theatriali densatur plurima circo:
 Quisquis adest (tacito sed tamen ore) fauet.
 Stat puer & largis humectat fletibus ora,
Impediunt

Impediunt teneras vincula dura manus,
 Sed pater imperio quod erat parere necesse,
 Promit de pharetra spicula bina sua.
 Altera post tergum medio thorace recondit,
 Allatura tibi saeue tyranne necem.
 Temperat adducto missurus at altera neruo:
 Iam spes in puero nulla salutis erat.
 Haud mora, per medium malum pennata sagitta
 Querit iter: patitur vulnere nulla puer.
 Scena fauet, nouitate rei commota, sed ira
 Non posuit praeses fulmina saeva sua.
 Experiar dixit, quid & haec sibi tela secunda
 (Viderat à tergo tela reposita) velint.
 Ipse peremissum si natum, Thellius inquit,
 Exitio fuerant illa parata tuo.
 Dixerat: & constat non haec impune loquutum
 Vincla per astrictas sentit adacta manus.
 Impositusq; rati, periturus carcere fertur,
 Perq; Lucernatum stagna vehendus erat.
 Dum vice remorum confestim longius itur,
 Iamq; ferè medio gurgite puppis erat.
 Colligitur subito ventis surgentibus imber,
 Et rapit instabilem per vada caeca ratem.
 Iamq; fatigatis humero sub utroq; lacertis
 Nauita, sollicitum deficit inter opus.
 Praeses in ambiguo quid nam iubeatue petatue,
 Namq; laborantis pars quoq; puppis erat.
 Si quis adest clamat nauis sibi sumat habenas,

Qui tamen id posset THELLIVS vnus erat
Vincla tibi dementur ait, nos eripe leto,

Si modo nobiscum non tibi vile mori.

Redditus ipse sibi clauo subit: altera cælo

Exhibita facies cæperat ire die.

Est scopulus, premit uida latus: pars plurima summis,

Extat aquis: illuc THELLIVS ire parat.

Quo simul ac venit saltum dedit: ipsa carina

Icta per immensis concita fertur aquas.

Nec mora longa fuit, terræ fortissimus heros

Sistitur, & quid agat resq; locusq; docent.

Conuocat ausuros patriæ succurrere, quorum

Pectora non dubia nouerat ante fide.

Qui coeunt, feriuntq; datæ rata sædera dextræ,

Inq; vicem sibi dant, accipiuntq; fidem.

Post etiam præses portuq; domoq; receptus,

Tandem qua meruit morte perire, perit.

Sic Deus iniusti vindex, sic arbiter æqui,

Heluetiam merita cade piavit humum.

Sic bona pacato redyt concordia vultu,

Indigenis sic sunt reddita scepra viris,

Qui nunc unanimes rerum moderantur habenas

Et domito passim nomen ab hoste ferunt.

F I N I S.

